

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

<Före 1710>

(Br.) Litt.
57.
Folklied.

Et sällsynt Straff,
Förestält uti Twenne estertänkelige

W i s o r,

Den Första:

Om en Högfärdig Piga,
Som trampade på Twänne Brödkä-
kor, hwilket skedde i en liten Stad
uti Pommern benämnd Sibau
för några år sedan.

Sjunges som: Åh Herre straffa icke mig
uti din stora wrede &c.

Den Andra:

Så nalkas nu min sista
stund, &c.

Sjunges som: O Jesu när jag hådan skal &c.

Salun, tryckte hos P. O. Armar, 1795.

Exemplaret kostar 6 runnstycken.

1.
Med sorgse ton jag sjunga wil,
Om et förfärligt under,
Du som det hör märk noga til
Och mins det alla stunder,
I Sibau By wid Bene strand,
I Pommeren det wåna Land
Är denna saken händer.

2. En fattig Bonde bodde där,
Som Barn hade många:
Som gjorde honom stort besvär;
Om bröd han nödgas gånga.
Men äldsta Dottren af sin Far,
Samt Mor och Syskon afsted tar,
Och ger sig bort at tjena.

3. Den samma kände icke sig,
Sen hon sig sjelf fick råda,
Men rusad oförsigtelig,
I kreppt och sjåla wåda,
Ty hwad för tjenst hon kunde få,
Til vrakt och ståt det skulle gå,
Och til högfärdig lefnad.

4. Hus:

4. Husbonden sade: Biga får,
Låt sådant högmöd falla:
Betänk af hwad för folk du är.
Hwad kan man dig wäl kalla?
Blic något öfrigt af din lön,
Så gif din Far: det är min bön!
Han tigger ju sin föda.

5. Hon swarte: Jag är ung och skön,
Men aranna kläder felar.
Hwad wil förstå min lilla lön,
Om jag med Far min delar.
Som andra klädde måst jag gå,
Ej något tar jag någon frå;
Men sielfwer det förtjenar.

6. En tid derefter hände sig,
At gamla Fadren dödde,
Då Modren som sig ömkelig:
På kapp och knycka stödde:
Bad Dottren, som war tämlig rik,
Til grafwen hielpa Fadrens lik,
Som Gud det sielf befaller.

7. Hon hade då på fjorton år,
Sig mycket godt förwärfwat.
Om hon med högmöds-synden swär
Guds gåfwor ej fördärfwat.
Hon swarte: Det går mig ej an,
Begrafven hur J wil och kan;
Men jag mit mynt ej skingrar.

8. Jag

8. Jag bör på nästa Marknads dag
Mig nya kläder köpa:
Ej böfves då för mig at jag,
Därtill om lån skal löpa.
Hur jag går klädder hvar man ser;
Stor sak hwad graf man Gubben ger:
Ej någon derom skjöter.
9. Då hennes Fru slik hårdhet såg,
Hon mera Christligt tänkte,
Barmhertighet i henne låg,
Hon ömnogt pengar skänkte,
Därmed den arma qwinnan då,
Hugswalad kunde genast gå,
Sin döda at begrafwa.
10. Till Fadder Bigan buden blef:
Hon dertför sig wäl prydde;
Gaf Gud och dygden skillo-bref,
Och högmods andan lydde;
Des Fru fick henne twänne bröd,
At ae sin Mor som led stor nöd,
Och sådan hjelp behöfde.
11. När hon et stycke hade gått,
Och hvarmsen bröden burit,
Sin Frus barmhertighet försinätt,
På Modren hästigt swurit:
Kom hon där wägen oren war:
Märk hwad för medel hon då tar,
Des nya stor at spara.

12. Här fants ej sten, här fants ej spång
 På den hon kunde klifwa:
 Så fring, war wågen alt för lång;
 Ej wil hon smutsig blifwa;
 En lågger hon de bröden så
 Att hon på dem kund torrskodd gå,
 Men hämnden resan stäckte.
13. Des fötter fastna genast qwar,
 När hon på bröden träder.
 På benen hon förgåfwes drar,
 Hon bannas och hon häder,
 Men som en stor och jordfast sten
 Drörlig är då hennes ben
 I marken syntes fästa.
14. När hon sig s'eds straffad ser
 Begynner hon att gråta,
 Af jord och himmel hjelp hon ber
 Med bleka kinder wåta.
 Allt Folk til Kyrkan skulle gå
 Så gruslig syn de undra på,
 Och Prästen det förkunna.
15. Wid slutet Måsa Prästen går,
 Att sielf det undret skåda;
 Han ser hwar synderkan hon står,
 Och kan sig intet råda.
 Om hjelp hon tigger hwarje man;
 De bjuda til men ingen kan
 Des fot från marken röra.

16. Den Prästen rådde henne til,
 At alskar bättring göra.
 Bekänna synden: ty då wil
 Gud arma syndarn höra.
 Hon ropte då: jag usla barn,
 Har sjelf mig snårdt i syndsens garn,
 För tjensten jag nu löns.
17. Guds ord jag aldrig älskat har,
 Hwad Prästen sagt föraktadt,
 Bedröfwat både Mor och Far,
 Verldslustan eftertraktat:
 Guds gästvors misbruk war min lust;
 Nu mattas jag af qual och pust,
 Och sådant alt med råtta.
18. I människor som på mig se
 Låt detta Eder lära:
 At man bör Gudi dyrkan ge,
 Föräldrar skal man ära:
 Fly högmod som en rot til alt,
 Som görs emot hwad Gud befalt,
 Bli'n af min ofärd wisa.
19. Knäpt kunde hon de sista ord,
 Med bruten röst framsöra,
 För än den eljest fasta jord
 Begannte sig at röra.
 Hon knäpte då sin händer hop,
 Och sank så neder i en grop,
 Som henne straxt betäckte.

20. O! männistor betänken Er
Högfärden låten fara,
Och synden hwar i henne ser:
Hon är en farlig snara.
Låt Pigans ofärd skräma Er
Från synd och ståltthet mer och mer,
Om i wil Himlen ärfwa.

Den Andra:

Så nalkas nu min sista stund, Och
sjelfwa dödsens tima; Jag haf-
wer syndat margelund, Och börjar lif-
som swimma: När jag min synder tän-
ker på, Ser döden mig och förestå,
Som jag är skyldig lida.

2. Men Herre Jesu, du som led,
Oskyldig Dödsens Pina, Ut Gud ej
skulle wara vred På mig, för synder
mina; Ack! stat mig Herre Jesu bi,
Låt mig i trone warse bli, Ut du gör
mig frimodig.

3. En stor misgärning har jag gjort,
Det gör mig ondt af hjertat; Min Gud
du har wäl hört och spordt Min ångest,
sorg och smärta; Men du som David
gjorde ren Från hor och mord och synd-
sens men, Kan och min synd afplana.

4. Jag

4. Jag tror, Du än så nådig äst,
Som du förr alltid varit, I Dövet
har du mig trofast, Fast jag sen wilsse
farit; Det frögdar mig så hjertelig, At
du uptager mildelig, Dem som sin
synd rått känna.

5. Du har min synd afplanat grant,
Nu rådd's jag ej för döden: I Jesu
Rattward har jag pant, Jag slipper
Helftis glöden: Välkommen då du kä-
ra död, Som skyndar mig från werld-
sens nöd, In uti Himla glädien.

6. Om jag här lefde tusend år Det
dock på slutet hände: En döden öfwer
alla rår, I denna werlds elände; At
jag skulle omsider dö, Och kunde ifrån
werldsens Ö, Då oberedder fara.

7. Men nu är jag beredd och nögd,
Och wet min Döds dag wara, Som nu
i dag med Himmelsk frögd, Skal mig
med Jesu para: Jag parad är med
Honom så I trona, at jag snart skal
få den Krona Han mig låstwat.

8. Så förjen icke öfwer mig I frän-
der här på jorden, En hwar betänke
heldre sig: Jag Christi Brud är wor-
den; Jag håller nu min Bröllops-dag
Med Jesu, i de Sällas Lag min
Själ rått nu skal wara.